

bestemt, at det skal være hendes Særeje. Det er maaske ikke mange, der er saa lykkelige at have det, men endvidere kan alle de Kvinder, som tjener noget selv, raade over, hvad de tjener. Det er altsaa alle de selverhvervende, og det forekommer mig dog at være en temmelig stor Udvidelse, vi dèr har faaet. Men saa er der nogle tilbage, som ikke er selverhvervende og heller ikke har ført noget ind i Ægteskabet, om hvilket det er bestemt, at det skal være Selveje. Ogsaa for dem er Forholdene imidlertid meget gode, idet Kvinden kan raade, naar det er til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed, og i saa Henseende er Domstolene efterhaanden blevet meget bøjelige, saa at Manden, naar en Kvinde stifter Gæld, og man kan sige, at det er til fælles Nytte og uomgængelig Fornødenhed, bliver dømt til at betale. Det Eksempel, som altid blev nævnt i sin Tid, om Manden kunde gaa fri, naar Hustruen f. Eks. bestilte et Tandsæt, eller om man kunde sige, at det var til fælles Nytte og uomgængelig Nødvendighed, vil ikke forekomme mere. Det er givet, at Domstolene er saa frie i deres Skøn, at hvad der hører til i denne Familie indenfor vedkommende Stand, har Konen Lov til at anskaffe. Jeg synes derfor, man overdriver noget, naar man slaar alt for meget paa Mandens Raadighed over Boet. Men selve de formueretlige Konsekvenser vil selvfølgelig blive overvejet. Naar jeg ikke har taget Reglerne herom med i dette Lovforslag, er Grunden den, at de Regler, der var opstillet i det tidligere Lovforslag, var saa udviklede, at det var mig meget svært at forstaa dem. Disse Begreber som Gifteeje o. s. v. synes jeg er uheldige, og derfor har jeg forlangt Betænkningstid.

Det ærede Medlem var inde paa det meget omstridte Spørgsmaal om Attester for veneriske Sygdomme og mente, at Bestemmelserne herom vilde give Anledning til, at man afgav falske Erklæringer. Jeg maa desværre give det ærede Medlem Ret i, at man tidt, naar man skal afgive en saadan Erklæring, vil være under saa stærkt et Pres, at man afgiver en falsk Erklæring. Men Spørgsmaalet er: kan man finde noget bedre? Jeg synes ogsaa, det ærede Medlem oversaa Regelen i § 43, 3die Stykke, ifølge hvilken vedkommende Ægtefælle i det Tilfælde kan forlange Ægteskabet opløst og oven i Købet kan forlange det opløst fra Begyndelsen af.

Bestemmelsen om, at Præsten faar en vis Frihed til at bestemme, om han vil vie et bestemt Par, har jeg allerede udtalt mig om i en anden Forbindelse. Jeg synes altsaa, det er rimeligt, at man giver ham denne

Frihed, naar man samtidig giver de paagældende denne vidtstrakte Ret til at gaa til andre Præster. Jeg takker derimod det ærede Medlem (Marie Hjelmer) for den Tilslutning, det ærede Medlem gav mig med Hensyn til, at Administrationen bør kunne afgøre Separations- og Skilsmisssager. Dèr tror jeg, at det ærede Medlem og jeg er paa den rette Side, naar vi mener, at hvis Folk ønsker at faa en administrativ Afgørelse, bør de ogsaa have Lov til det. Administrationen bliver alligevel noget bundet, thi hvis der ikke foreligger Tilfælde af den Art, som her omtales, vil Administrationen selvfølgelig for Fremtiden i langt højere Grad, end det nu er Tilfældet, henvise til Domstolene. Derfor tror jeg ikke, det er noget farligt. Vi har søgt med Hensyn til Skilsmisse at fastslaa nogenlunde de gældende Regler; de er gjort noget mildere, men de er strengere end efter det tidligere Lovforslag.

Jeg maa til Slutning sige, at jeg har opfattet de ærede Ordførere saaledes, at man fra alle Sider vil tilstræbe en frugtbringende Forhandling, og naar jeg skal dømme efter de Udtalelser, der er faldet, tror jeg ogsaa, det vil lykkes at opnaa nogenlunde Enighed om Forslaget, saa at vi endelig kan blive færdige med denne Sag, som nu har ligget paa Tingets Bord i flere Aar. Jeg vil ikke udtale mig mere vidtløftligt, men afventer Diskussionen i Udvalget.

Steincke: Jeg skal tillade mig forholdsvist kort at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, den højtærede Justitsminister nu fremkom med. Med Hensyn til Spørgsmaalet om det kirkelige Udvalgs Betænkning forekommer det mig, at naar et Udvalg officielt har faaet tilsendt et Forslag til Erklæring og afgiver en saa udførlig og indgaaende Betænkning, som dette Udvalg har gjort, og afleverer Betænkningen forinden eller samtidig med, at Lovforslaget bliver fremsat, er det rimeligt fra Rigsdagens Side at forlange, at dette Bilag fremkommer samtidig med de andre Bilag, og at man ikke faar det noget efter, at man har sat sig ind i det Lovforslag, til hvis enkelte Paragraffer der næsten stadig er knyttet Bemærkninger fra Udvalgets Side.

Jeg giver den højtærede Minister Ret i, at Forlovelse i al Almindelighed er et uklart Begreb — det sagde jeg ogsaa selv —, men deraf følger ikke, at det ikke er muligt for de Ydertilfælde, der var Tale om i § 2, at opstille en saadan Definition, at man dog kan sikre en Række af de paagældende Kvinder og Børn, der er blevet narret og besveget af den Mand, som i en vanske-